Ποτέ δεν θα τον συγχωρήσω (Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Φεβρουαρίου, 2024

Μνησικακία

Στὴν Λαύρα τῶν Σπηλαίων του Κιέβου ζοῦσαν δύο μοναχοί, ὁ ἱερομόναχος Τίτος καὶ ὁ διάκονος Εὐάγριος. Ἦταν φίλοι. Καὶ ὁμόφρονες. Ἡ μεταξύ τους ἀγάπη ἦταν παράδειγμα. Οἱ ἄλλοι ἀδελφοί, ποὺ τοὺς ἔβλεπαν, ὠφελοῦντο, οἰκοδομοῦνταν καὶ τοὺς θαύμαζαν.

Ὅμως ὁ ἐχθρὸς κάθε καλοῦ, συνηθισμένος νὰ σπέρνει ζιζάνια ἀνάμεσα στὸ σιτάρι καὶ νὰ μεταμορφώνει τὸ σιτάρι σὲ ζιζάνια, τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται, δηλαδὴ τότε ποὺ δὲν παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὴν πνευματική τους πορεία, καὶ δὲν φοβοῦνται μήπως τοὺς «κλέψει» ὁ διάβολος, μὲ τὸ νὰ θεωρήσουν τὴν ἀγάπη τους δεδομένη καὶ ἀναφαίρετη, προσωπικό τους ἀπόκτημα καὶ ἐπίτευγμα, τὴν μετέβαλαν σὲ ἔχθρα. Καὶ τόσο ξεχύθηκαν ὁ Τίτος καὶ ὁ Εὐάγριος, ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ὥστε δὲν μποροῦσαν πιά, οὔτε νὰ κοιτάζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὰ μάτια.

Οἱ ἀδελφοί τους παρεκάλεσαν πολλὲς φορὲς νὰ συμφιλιωθοῦν. Μὰ αὐτοὶ δὲν ἤθελαν, οὔτε λέξη νὰ ἀκούσουν γιὰ συμφιλίωση.

Πέρασε πολὺς καιρός. Ὁ ἱερομόναχος Τίτος ἀρρώστησε βαριά. Ἡ ἀρρώστια ἦταν τόσο δύσκολη καὶ βαριά, ὥστε ὅλοι ἀπογοητεύθηκαν, ἂν θὰ γινόταν καλά. Τότε ἄρχισε νὰ κλαίει πικρὰ γιὰ τὶς ἁμαρτίες του. Καὶ ἔστειλε κάποιον στὸν διάκονο Εὐάγριο, ζητῶντας του νὰ τὸν συγχωρήσει, παίρνοντας μὲ πολλὴ ταπείνωση πάνω του ὅλη τὴν εὐθύνη. Ἐκεῖνος ὅμως ὄχι μόνο δὲν δέχθηκε νὰ τὸν συγχωρήσει, ἀλλὰ καὶ ξεστόμισε εἰς βάρος τοῦ ἱερομόναχου πολλὰ ἄσχημα λόγια- ἀκόμη καὶ κατάρες. Οἱ ἀδελφοὶ βλέποντας τὸν παπα-Τίτο νὰ πεθαίνει, ἐπῆραν τὸν διάκο-Εὐάγριο καὶ τὸν πῆγαν κοντά του μὲ τὸ ζόρι, γιὰ συμφιλίωση. Ὁ ἄρρωστος, ὅταν τὸν εἶδε νὰ πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος του σηκώθηκε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τὸν προσκύνησε καὶ ἀφοῦ ἀγκάλιασε τὰ πόδια του, τοῦ εἶπε:

—Συγχώρησε με, πάτερ! Εὐλόγησε με!

Ὁ Εὐάγριος τοῦ γύρισε τὰ νῶτα. Καὶ μπροστὰ σὲ ὅλους τοῦ ἀπάντησε:

-Ποτέ! Ποτὲ δὲν θὰ τὸν συγχωρήσω. Οὔτε στὸν «νῦν αἰῶνα, οὔτε στὸν μέλλοντα».

Καὶ ἀφοῦ τὰ εἶπε αὐτά, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση, ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀδελφῶν, ποὺ τὸν κρατοῦσαν καὶ ἔπεσε κάτω. Οἱ ἀδελφοὶ θέλησαν νὰ τὸν σηκώσουν. Μὰ τοὺς φάνηκε νεκρός. Δὲν μποροῦσαν, οὔτε τὸ χέρι του νὰ κινήσουν οὔτε νὰ τοῦ κλείσουν τὸ στόμα, οὔτε νὰ τοῦ κατεβάσουν τὰ βλέφαρα καὶ νὰ τοῦ κλείσουν τὰ μάτια. Ἀντίθετα ὁ ἄρρωστος ἱερομόναχος Τίτος εἶχε γίνει, μόλις σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ὑγιής! Τόσο, σὰν νὰ μὴν εἶχε ποτὲ του ἀρρωστήσει.

Ὅλους τούς παρόντες τοὺς κατέλαβε δέος. Καὶ ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν τὸν παπα-Τίτο, πώς εἶχε γίνει καλά. Ὁ μακάριος Τίτος τοὺς ἀπάντησε:

-Ὅταν ἤμουν ἄρρωστος βαριὰ εἶδα τοὺς Ἀγγέλους, νὰ φεύγουν μακριὰ ἀπὸ μένα καὶ νὰ κλαῖνε γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς ψυχῆς μου, ποὺ εἶχε κυριαρχηθεῖ ἀπὸ τὴν μνησικακία· καὶ τοὺς δαίμονες νὰ χοροπηδοῦν ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν ἀπώλειά μου ἐξαιτίας τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς κακίας μου. Τότε ἄρχισα νὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ πᾶτε νὰ μοῦ φέρετε τὸν διάκο-Ευάγριο νὰ συγχωρηθοῦμε.

Καὶ ὅταν τὸν φέρατε καὶ τὸν προσκύνησα καὶ ἐκεῖνος μοῦ γύρισε τὰ νῶτα, εἶδα ἕναν ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ἀγγέλους νὰ κρατάει ξίφος πύρινο καὶ νὰ τὸν χτυπάει.

Ἔτσι ἐκεῖνος ἔπεσε κάτω καὶ πέθανε. Τότε ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος, μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι του μὲ σήκωσε καὶ νά, αἰσθάνθηκα ὅτι ἤμουν ἐντελῶς καλά.

Οἱ ἀδελφοὶ ἔκλαψαν πολὺ γιὰ τὸν Εὐάγριο, ποὺ εἶχε τόσο τραγικὸ θάνατο. Καὶ τὸν ἔθαψαν στὸ σημεῖο ποὺ εἶχε κοκαλώσει, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ χέρια τεντωμένα. (Μηναῖο Φεβρουαρίου 27).

("Προσφορὰ στὸν σύγχρονο μοναχισμό", τ. Γ΄, Ἔκδ. Ι.Μ. Νικοπόλεως)

(Πηγή: agiazoni.gr*)*